

HENT KONGEN TILBAGE

”Hvad man talte om i hele Israel, kom Kong David for øre, og han sendte bud til præsterne Sadok og Ebjatar: »Sig til de ældste i Juda: Skal I virkelig være de sidste til at hente kongen hjem? I er dog mine landsmænd og af samme kød og blod som jeg. Skal I så virkelig være de sidste til at hente kongen tilbage? Og sig til Amasa: Er du ikke af samme kød og blod som jeg? Gud ramme mig igen og igen, om ikke du for al fremtid skal være min hærfører i stedet for Joab!« Sådan vendte han alle judæernes hjerte til sig, og de sendte bud til kongen og bad ham vende tilbage med alle sine folk.” (2.Samuels Bog 19:12-15)

Oprøret var ovre – Absalom var død og hele hans opbakning smuldrede væk hurtigere, end den var opstået. Men opstandens ophør løste kun en del af problemet. Overordnet set, så havde Israels folk ikke bare bakket op om Absalom – de havde også afvist David. Og der var mange grunde til, at de gjorde dette: David blev ældre og ældre, hans skandaløse synder formindskede hans anseelse, og fordi Absalom var en karismatisk og spændende leder. Bare fordi Absalom nu var ude af billedet, betød ikke, at David automatisk blev modtaget tilbage.

David ønskede ikke at tvinge sit herredømme ned over Israel. Han ville kun vende tilbage, hvis de stammer, som havde forkastet ham til fordel for Absalom, blev enige om at ***hente kongen tilbage***. Derfor sendte han budbringere til de ældste i Juda for at spørge dem, ***”Skal I virkelig være de sidste til at hente kongen tilbage til sit eget hus?”***

Alan Redpath undersøger denne ide – i sit fremragende værk om Davids liv, kaldet *The Making of a Man of God*: “David løftede end ikke en finger for at genetablere sin autoritet ... Hans tilbagevenden til suverænitæt blev afgjort af hans stammefællers frivillige underkastelse og af deres kærlige adlydelse af hans vilje.”

Budbringerne, som var nogle af Israels præster kaldet Sadok og Ebjatar – gjorde, hvad David bad dem om. David var ikke passiv som svar på denne forkastelse – han kom med vise og dybfølte appeller til folket. Og svaret var opmuntrende. Vores tekst fortæller os, at ***”sådan vendte han alle judæernes hjerte til sig.”*** Sadoks og Ebjatars anstrengelser bar frugt. David ville ikke komme tilbage, før han blev budt velkommen af ***alles hjerter***, og det kunne ikke *påtvinges* – deres hjerter måtte inderligt ***vendes***.

Gud vil ikke tvinge sit herredømme ned over os. Vi er nødt til at byde Hans herredømme velkommen, og Han vil ikke tvinge vores hjertes respons frem. Vores hjerter må inderligt vendes ved det værk, som Guds Ord og Helligånden udøver i os. Det er dog ikke fordi, Gud intet foretager sig i bestræbelserne på at vende vores hjerter – Han sørger for at vælte tronprætenderne som Absalom, sådan at ingen andre alt for let kan komme i vejen. Men selv når Absalom er væk, skal David stadig modtages som konge. Han ønsker at modtages af villige hjerter.

Det virkede i tilfældet med gamle Israel. De accepterede i komplet enighed Davids tilbagevenden som med ét hjerte. Juda's folk reagerede i fællesskab på Sadoks og Ebjatars bejlende arbejde. Guds Ånd og Guds Ord arbejder sammen for at bringe Kongen tilbage i vore liv. Også vi bør reagere og hente Kongen tilbage.

Af David Guzik